

Trudeke Sillevis Smitt

Brukkeler & Bordelain Advocaten
Lastige zaken

Met illustraties van
Peter van Hugten

Salade met conclusie

8 **H**et is elf uur in de ochtend als Henriette Bordelain haar vierde espressootje tapt. ‘Jij nog mangothee?’ vraagt ze aan Souraya, die de receptie bemant. Voordat Souraya kan antwoorden, zien ze hoe buiten een vrouw zich langs de trapleuning omhooghijst naar de ingang.

‘Neeeee, niet mevrouw Van Zaan,’ kreunt Henriette. ‘Ik heb echt geen tijd voor dat geweeklaag. Die conclusie móet af.’

Ze schiet de receptie uit, steekt haar hoofd nog even om de hoek. ‘Als ze met een nieuwe zaak komt, is ie voor Thieu.’ En weg is ze. Een vleugje espresso met Gauloise blijft achter.

Souraya zucht, drukt op de knop om de deur te openen. Een chihuahua spurt vooruit, regelrecht naar Souraya’s benen. Schel gekef. Ergens boven in het pand antwoordt de zware bromblaf van Bob.

‘Sssst,’ bezweert Max Brukkeler de lobbies onder zijn bureau. Hij legt zijn hand op de luisterend geheven kop. ‘Da’s het beestje van mevrouw Van Zaan. Je wilt toch zeker niet dat ze naar boven komen?’

Hij grabbelt in zijn bureaula, houdt Bob een hondenbrok voor. Een gretige hap, een aai, een lik. ‘En dan mag ik ook wat, hè, ouwe jongen?’ zegt Max. Hij tast weer in de la, pakt een fles en een glaasje. ‘Van denken krijg je dorst.’

Max is aan het tobben en dat is hij niet gewend. Meestal komen de dingen hem aanwaaien: de boeiende cliënten, de smeüige zaken. De succesjes in het werk, en in de liefde trouwens ook. Oké, als hij harder

had gewerkt, was hij misschien een gevierd dirigent geweest. Of op zijn minst partner bij een Zuidas-kantoor. Maar daar treurt hij niet om. In dit kantoor leeft hij, al vierendertig jaar. Mensen die hem dierbaar zijn, de piano op zijn kamer, een ommetje met Bob: hij heeft hier alles bij de hand als het werk niet vlotten wil.

9

Alleen: het werk wil de laatste tijd wel erg vaak niet vlotten. Hij wordt vergeetachtig, maakt meer fouten. Oude cliënten gaan dood, nieuwe komen er nauwelijks bij. Soms roept hij dat hij gaat stoppen om zijn houdbaarheid binnen het kantoor te toetsen. De laatste keer kwam er geen protest – Henriette vroeg zelfs hoe hij zijn afscheid zou willen vieren.

Henriette, de enige vrouw die het bij hem uithoudt. Negenentwintig jaar al werken ze samen en die duurzaamheid is ongetwijfeld haar verdienste. Dat ze nooit is gezwicht voor de verleiding om het bed met hem te delen, zelfs niet na haar scheiding – daar kan hij eigenlijk nog steeds niet bij. Maar blijkbaar begrijpt ze iets over hun bestemming waar hij niet van weet. Inmiddels is zij de drijvende kracht van het kantoor. Maar waarom kan ze er niet wat ontspannener in staan? Altijd maakt ze zich zorgen om het geld. En waarom heeft ze toch de pest aan Thieu? Een jonge god met commercieel inzicht!

De jonge god denkt op dat moment zo'n beetje hetzelfde. Waarom moet Henriette hem altijd hebben? Daar zit hij met mevrouw Van Zaan aan zijn bureau. Haar onafgebroken woordenstroom heeft hem achterover in zijn stoel gedrukt. Die stem, dat spuug in de mondhoeken. Dat verontwaardigd tikken met haar vinger op het tafelblad en dat wijzen naar hém,

alsof hij de collega is met wie ze bonje heeft gehad. Op staande voet ontslagen is ze, na twaalf jaar trouwe dienst! Hij kan zich er alles bij voorstellen.

10 Maar tegen halfzes is Thieu de ellende alweer vergeten. Hij heeft zijn hart gelucht bij Max en hangt nu in de receptie bij Souraya. De aanbiddelijke Souraya, zo mooi, zo bescheiden. Ze hebben het over Max gehad – zou hij echt weggaan? Dat zou een groots afscheid moeten worden. Nu praten ze over cadeaus, over mooie spullen. Wil Souraya op internet het Horloge zien Waar Thieu Van Droomt? Hij staat al achter haar, buigt zich over haar heen om de muis te besturen. Die licht gebruinde, behaarde arm naast haar smalle pols. Die warme adem bij haar oor. Thieu raakt Souraya nergens aan, maar ze voelt hem overal.

Henriette stapt binnen, een werktas trekt aan haar schouder. Twee gezichten kijken naar haar op. Zwijgend haalt Henriette een maaltijdsalade uit de koelkast en stopt hem in haar tas, bij het dossier en de laptop. ‘Fijne avond,’ zegt Souraya.

Intussen zit Max in eetcafé De Bovenkamer, glas bier in de hand. Bob slobbert uit de bak met water die de barman heeft gebracht.

Vreemd, denkt Max, de hele dag Henriette niet gesproken. Hij belt, ze neemt niet op. ‘Jetje,’ spreekt hij in. ‘Waar was je schallende lach vandaag? En nu ik erover nadenk, waar is die lach de laatste weken? Ik sprak Thieu. Kun jij die ontslagzaak van Van Zaan niet beter zelf doen? Hij is daar toch eigenlijk niet geschikt voor. Jij kunt haar aan, of misschien Ellis? Kom gezellig naar De Bovenkamer, het is nasi-dag! Dan hebben we het erover.’

Thuisgekomen zet Henriette de zware tas op tafel, poes Karel kronkelt zich spinnend om haar benen. Ze steekt een Gauloise op en kijkt op haar telefoon. 'U hebt een voicemailbericht.'

Ze hoort cafégedruis, en 'Jetje...' De stem van Max komt nauwelijks boven de herrie uit. 'Kun jij die ontslagzaak van Van Zaan niet beter zelf doen?' verstaat ze. Ze klikt hem weg, zegt in het niets: 'Ja, joh. Ik kan alles beter zelf doen!'

II

Ze jent een la open, pakt een schaar. Salade openprikken, plastic eraf. Routineus knipt ze de zakjes met dressing en croutons open. Schaar in de la, vork in de sla. En dan met een zet van haar heup de la weer dicht. 'Aan Max heb ik ook hoegenaamd niks,' zegt ze tegen de poes, terwijl ze een glas rode wijn inschenkt. 'En de bodem van de schatkist is nu toch echt in zicht. Kom, die kloteconclusie moet af. Salade met conclusie, dat staat er op het menu. Ga je mee, naar het grote bed?' Beladen met haar tas, het glas en de bak met sla loopt Henriette naar de slaapkamer. Karel volgt met opgeheven staart.

